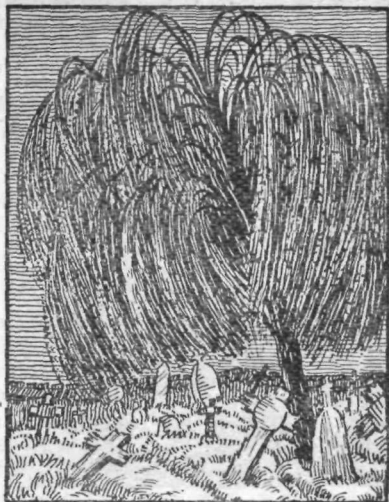

Vrba žalujka

Ko so rimski vojaki popolnoma brez vsakega sočutja in usmiljenja slekli Jezusa in mu pritisnili trnjevo krono na glavo, jih je njihova krvoločnost spomnila še na nekaj: hoteli so ga še bičati. Nalomili so od najbližje stoječega drevesa vej, osmukali z njih ozko, srebrno in blesteče listje ter s temi šibami topli Jezusa.

Drevo pa je pri tem čutilo strašne bolečine, da je prav ono moralo dati šibe za to neusmiljeno početje. Žalostno je stalo tam, četudi ga je sonce še tako božalo s svojimi žarki. Vse veje je upognilo k tlom, ki so ostale tako do današnjega dne. To drevo je vrba žalujka.

Vrbo žalujko sadimo radi h grobovom naših dragih kot tihi znak žalosti.

GOREČA LJUBEZEN

KRISTUS JE KLEČAL NA OLJSKI GORI IN MOLIL K NEBEŠKEMU OČETU. TAM BLIZU SO SPALI UČENCI, IZDAJALEC PA SE JE BLIŽAL.

»OČE, NE KAKOR JAZ HOČEM, AMPAK KAKOR TI,« JE MOLIL, DA REŠI GREŠNI ČLOVEŠKI ROD. KRVAVE KAPLJE SO POLZELE NA ZEMLJO. KO MU JE ANGEL PRINESEL TOLAŽBO OD NEBEŠKEGA OČETA, JE ODŠEL IZDAJALCU NASPROTI.

IZ KRVAVIH KAPLJIC, KI SO NAMOČILE ZEMLJO, PA SO ZRASLE CVE-TICE, ŽARNORDEČE, IN LJUDJE SO JIM DALI IME »GOREČA LJUBEZEN«.

